

C F/c G/c C /b Am F

I sko - vens dy - be, stil - le ro, hvor
hvor sjæ - len lyt - ted man - gen gang til

C/g Dm/g G⁷ C C G⁷/d C⁷/e

san - ger - hæ - re bo, der er i - dyl - lisk
fug - lens gla - de sang,

F C A/c# Dm /c G⁷/b G C F F#^o

stil - le fred i sko - vens en - som - hed, og hjer - tets længs - ler

C/g E⁷/g# Am F C/g Dm/g G⁷ C

ti - e her, hvor fred og hvi - le er.

- 1 I skovens dybe, stille ro,
hvor sangerhære bo,
hvor sjælen lytted mangen gang
til fuglens glade sang,
der er idyllisk stille fred
i skovens ensomhed,
og hjertets længsler tie her,
hvor fred og hvile er.
- 2 Hør landsbyklokken lyder ned,
bebuder aftenfred,
småfuglen, før den går til blund,
end kvidrer lidt en stund.
I mosen kvækker højt en frø,
stærkt damper mark og sø,
nu klokken tier, aftnens fred
sig stille sænker ned.

I skovens dybe stille ro

HØJSKOLESANGBOGEN NR. 572

♫ Fritz Andersen · 1864

I 2004 udsendte Modersmål-Selskabet et forslag til en skolekanon for sange og salmer. Der var 20 sange og 10 salmer med, og en af de sange selskabet fandt det vigtigt at danske skolelever lærer at kende, var *I skovens dybe stille ro*.

Det morsomme er at teksten slet ikke er skrevet af en 'rigtig' forfatter. Digtets to vers dukkede første gang op uden angivelse af forfatternavn i et hæfte med *To- og Trestemmige Sange til Skolebrug* i 1864. Da hæftet fire år senere kom i et nyt oplag, var der angivet et »A.« som forfatternavn.

Det gav anledning til mange gætterier. Nogle mente det var det største af alle A'er, nemlig H. C. Andersen der gemte sig bag det uskyldige bogstav. Det kan man umiddelbart godt forstå, for den landlige idyl der skildres i de to vers, er bestemt et tema forfatteren til *Hist hvor vejen slår en bugt* kendte og elskede. Men på den anden side havde H.C. Andersen ikke for vane at gemme sig når han havde skrevet et digt eller en anden tekst. Han ville godt kendes ved sine store og små sprogskabninger.

Nu ved vi at teksten stammer fra Johannes Fritz Emanuel Andersen. Han var en flittig københavnsk musikpædagog, som ved siden af undervisningen holdt af at komponere fantasier over kendte sange. Blandt andet har han leget med Grundtvigs *Velkommen i den grønne lund*. Men Andersen nøjedes ikke altid med noderne. Han skrev også sangtekster. De er for længst glemt alle sammen på nær den som Modersmål-Selskabet nu foreslår hører hjemme blandt de 20 vigtigste sange man bør møde i skolen.

Der er ingen udvikling i teksten. De to vers giver et stemningsbillede af den 'stille ro' i skoven lige før solnedgang. Der er netop stille, men ikke stilhed. Endnu synger nogle småfugle, og frøerne kvækker. Vi er inde midt i Danmark, hvor der aldrig er langt til de nærmeste huse. Derfor kan man også høre klokken fra landsbykirken. Og når den også bliver stille, er det for alvor aften.

♫ At denne senromantiske idyl er blevet så elsket, hænger også sammen med at den synges på en enkel og inderlig folkemelodi (som muligvis stammer fra Langeland). Den danske jazzbassist Niels-Henning Ørsted Pedersen har i vor tid gjort mere end nogen anden kunstner for at give melodien ny popularitet. Han indspillede den i 1973 i samarbejde med pianisten Kenny Drew. Det blev en stor succes, og sangen stod derefter ofte på NHØP's repertoire. Han indspillede den igen i 1997, nu med pianisten Oscar Peterson.